

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 7C/64/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118211914
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Dúbravková
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2020:5118211914.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina, v konaní pred samosudkyňou JUDr. Gabrielou Dúbravkovou v právnej veci žalobcu: I. C., L.. XX.X.XXXX, J. XXX XX D., právne zastúpený JUDr. Zdenkou Hruškovou, advokátkou so sídlom Makovického 7, 010 01 Žilina, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy vo výške 9.967,12 € s prísl., takto

rozhodol:

Súd žalobu žalobcu **z a m i e t a**.

Súd **p r i z n á v a** žalovanému nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 8.8.2018 domáhal súdneho výroku, v ktorom by súd v žalobe označeného žalovaného zaviazal k zaplateniu sumy 9.967,12 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 11.7.2018 do zaplatenia a to titulom skutočnej škody vo výške 1.167,12 € a nemajetkovej ujmy vo výške 8.800,- € v zmysle Zák. č. 514/2003 Z.z.

2. Žalobca svoju žalobu skutkovo odôvodňoval tým, že rozsudkom Okresného súdu Žilina zo dňa 5.2.2015 č.k. 3T 96/2004-2155 bol uznaný za vinného v bode 1 z trestného činu násillia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 197a, ods. 1, ods. 2 Trestného zák. účinného do 1.1.2006, v bode 2 z trestného činu znásillnenia podľa § 241 ods. 1, ods. 2, písm. c) Trestného zákona účinného do 1.1.2006, pričom mu bol podľa § 241 ods. 2, § 40 ods. 1 v spojení s § 35 ods. 1, ods. 2 Trestného zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky so zaradením do I.NVS. Proti predmetnému rozsudku podal odvolanie, ktorým napádal aj konanie predchádzajúce napadnutému rozsudku. Krajský súd v Žiline neakceptoval opodstatnenosť jeho odvolania, ktoré zamietol podľa § 256 Trestného poriadku a na podklade odvolania prokurátora rozhodol rozsudkom zo dňa 23.6.2015, č.k. 1To 49/2015-2258, ktorým zmenil vyššie uvedený rozsudok okresného súdu v časti výroku o treste tak, že mu podľa § 241 ods. 2, § 35 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov so zaradením do I. NVS. Prvostupňový rozsudok v spojení s druhostupňovým nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 23.6.2015. V súvislosti s tým nastúpil na výkon trestu odňatia slobody, ktorý vykonával od 9.7.2015 do 4.10.2015. Proti predmetnému rozsudku okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu, ako aj proti konaniu, o ktoré ich vydaniu predchádzalo podal dovolanie zo dňa 8.10.2015 na NS SR z dôvodov podľa § 371 ods. 1, písm. b), c), e), g), h), i) Trestného poriadku. Na základe jeho dovolania Najvyšší súd SR rozsudkom zo dňa 26.9.2017 spis. zn. 4Tdo 82/2015 vyslovil: „Rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 23. júna 2015, spis. zn. 1To 49/2015 a konaním ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v ustanovení § 256 Trestného poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2005 a v ust. § 101 ods. 1, 100 ods. 1 a 2 a § 108 Trestného poriadku v znení účinnom do 31.decembra 2005 v neprospech obvineného I. C.“. Zároveň NS SR zrušil podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj rozsudok Okresného

súdu Žilina z 5.februára 2015 spis. zn. 3T 96/2004 a tiež aj ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce na zrušené rozhodnutia ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad. Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Okresnému súdu Žilina prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol. Rozsudok NS SR nadobudol právoplatnosť dňa 26.9.2017 a bol jeho obhajkyňi doručený dňa 9.10.2017. V ďalšej časti odôvodnenia svojej žaloby poukázal na obsah rozhodnutia Najvyššieho súdu a tú skutočnosť, že rozsudky boli zrušené tak vo výroku o vine ako aj o treste. Trest odňatia slobody, ktorý mu bol právoplatne uložený vykonával v období od 9.7.2015 do 4.10.2015 t.j. v trvaní 88 dní. V súvislosti s uvedenými rozsudkami ktoré boli zrušené ako nezákonne mu bola spôsobená majetková škoda a nemajetková ujma a preto žiadosťou zo dňa 5.2.2018 žalovaného v zmysle ust. § 15 a nasl. Zák. č. 514/2003 Z.z. prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR ako orgánu konajúcom v mene štátu podľa § 4 ods. 1, písm. a), bod 1 a Zák. č. 514/2003 Z.z. vyzval na predbežné prerokovanie a zároveň uspokojenie jeho nároku na náhradu škody (ušlého zisku vo výške 1.167,12 € a nemajetkovej ujmy vo výške 8.800,- € spôsobenej mu pri výkone verejnej moci podľa § 3 ods. 1 predmetného zákona). Svoju žiadosť odôvodnil v podstate totožne ako predmetnú žalobu. Žalovaný na jeho žiadosť reagoval listom zo dňa 27.6.2018 oznámením o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody, ktoré mu bolo doručené dňa 10.7.2018. V rámci tohto oznámenia žalovaný uviedol, že jeho nárok predbežne prerokoval, pričom ho považuje za nedôvodný z čoho vyplynulo, že ním požadovanú škodu ani nemajetkovú ujmu neuhradí. Jeho argumentácia spočívala v tom, že jeho nárok je údajne nepreukázaný, v jeho trestnej veci po jej vrátení na prvostupňový súd ešte nebolo právoplatne rozhodnuté o uložení trestu a jeho žiadosť považoval za predčasne podanú, čo však nemá žiadnu oporu v teraz účinnom Zák. č. 514/2003 Z.z. Ďalej uviedol, že je nepochybné, že v jeho neprospech bolo rozhodnuté tak o vine ako aj o treste a je zrejmé, že v dôsledku predmetných rozsudkov musel vykonať uložený trest odňatia slobody pričom je preukázané, že vo výkone trestu bol v období od 9.7.2015 do 4.10.2015, t.j. v trvaní 88 dní. Keby neexistovali rozhodnutia o treste v rámci označených zrušených rozsudkov je evidentné, žeby nebol povinný nastúpiť do výkonu trestu odňatia slobody. Nik nemôže spochybňovať, že výkon trestu predstavoval značný zásah do jeho základných ľudských práv a slobôd a že negatívne zasiahol do všetkých oblastí jeho života vrátane zdravia, navyiac dovtedy nikdy nebol vo výkone trestu, pričom pobyt v ústave na výkon trestu je pre neho traumatizujúcim zážitkom, s negatívnymi dôsledkami na neho pretrvávajúcimi až do súčasnosti. Tým mu vznikla jednak nemajetková ujma ako aj škoda v podobe ušlého zisku, pretože v dôsledku výkonu trestu nemohol pracovať a prišiel o zárobok. Výkonom trestu odňatia slobody došlo k vzniku nemajetkovej ujmy k nezákonnému zásahu do jeho nielen osobnostných práv, ale aj celého komplexu práv v podobe negatívnych následkov do jeho súkromia a jeho osobnej integrity vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod. Tieto negatívne vplyvy stále pretrvávajú v podobe straty dôvery v jeho osobu, je teda obmedzený v spoločenskom živote, jeho pocitoch neistoty, krivdy, poníženia, čo všetko sa negatívne prejavilo v najrôznejších spoločenských vzťahoch týkajúcich sa jeho osoby, k strate možnosti budovať si svoj osobný rodinný život vo vzťahu urážlivých, uštipačných výsmešných poznámok zo strany iných ľudí, či dokonca priamych invektív a slov, napadnutí s odvolávkou na jeho potrestanie. Tiež počas výkonu trestu nemohol materiálne podporovať blízke osoby, stále musí čeliť nepríjemným otázkam, narážkam, ako aj jeho blízki, čo všetko vyústilo do vzniku rôznych nepríjemných situácií v osobnom, rodinnom, pracovnom spoločenskom živote, neopomínajúc, že počas výkonu trestu odňatia slobody bol obmedzený v slobodnom rozhodovaní sa o svojom živote, trávení času, bol nútený podriaďovať sa pokynom, príkazom, zákazom, žil v neprijemnom prostredí väznice, čo ho neprimerane psychicky zaťažovalo, pričom následky na jeho psychiku pretrvávajú stále, k čomu všetkému by nedošlo, ak by neboli vydané predmetné nezákonné rozhodnutia, vrátane ich výroku o treste. Nemohol čas tráviť s blízkymi, pomáhať im, hoci jeho rodičia sú už vyššieho veku, nemohol sa venovať svojim záľubám, práci a samotné prostredie väznice negatívne pôsobilo na jeho psychickú pohodu a neprispelo k posilneniu jeho duševného rozpoloženia, čo poznačilo aj jeho zdravie. Vzhľadom na to si uplatňuje za každý jeden deň výkonu trestu odňatia slobody, kedy nemohol užívať osobnú slobodu podľa svojich predstáv, náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 100,- € za deň, čo činí spolu za 88 dní výkonu trestu odňatia slobody čiastku 8.800,- €, ktorá sa nijak nevymyká judikatúre súdov a priznávanej výške nemajetkovej ujmy v obdobných veciach a čo je s prihliadnutím na okolnosti veci plne dôvodné. Zároveň mu vznikla aj majetková ujma spočívajúca minimálne v ušlom zistku, teda v tom, že sa nerozmnožili jeho majetkové hodnoty tak, ako pri obvyklom behu udalostí mohol očakávať, keby bol na slobode a pracoval. Ušlý zisk predstavuje sumu 1.167,12 € a zodpovedá čistému zárobku, o ktorý prišiel v dôsledku výkonu trestu. Mal uzatvorenú prac. zmluvu so zamestnávateľom umelecká agentúra G. D.. D. O..M.. D. D. E. M. XX, Ž. na dobu určitú do 31.12.2015 s mesačnou mzdou vo výške 850,- €. Za mesiac jún 2015 prišiel o mzdu vo výške 443,73 € v čistom, za mesiac august 2015

o mzdu vo výške 656,46 € v čistom a za mesiac september 2015 o mzdu vo výške 66,93 € v čistom, čo spolu činí sumu ušlého zisku vo výške 1.167,12 €. Vzhľadom na to, že v dôsledku výkonu trestu nemohol vykonávať svoju prácu v zmysle prac. zmluvy, zamestnávateľ s ním dňa 10.7.2015 rozviazal prac. pomer, škoda mu teda vznikla jednak tým spôsobom, že počas výkonu trestu nemohol zarábať peniaze, čím sa nerozmnožili jeho majetkové hodnoty a zároveň mu núteným obmedzením osobnej slobody v rámci výkonu trestu odňatia slobody na základe nezákonných rozsudkov prvostupňového a druhostupňového súdu vznikla nemajetková ujma. Nemajetková ujma mu vznikla aj v tej súvislosti, že žije v malej obci, kde sa ľudia dozvedeli, že v roku 2015 bol vo výkone trestu a to negatívne zasiahlo do jeho osobného života, pracovného, jeho osobnej povesti, tak ako to v texte žaloby bližšie rozvádza. Poukázal na jednoznačnú príčinnú súvislosť medzi (nezákonnými) rozhodnutiami o treste, ktorým preukázal nesprávny úradný postup súdov oboch stupňov, čo viedlo k ich zrušeniu a vznikom škody a nemajetkovej ujmy. Nebyť rozhodnutia o treste, v dôsledku ktorého ho musel vykonať, nedošlo by na jeho strane k vzniku škody ani nemajetkovej ujmy tak ako to konkretizuje. Ak by súd nevyniesol rozsudok ktorým ho odsúdil na trest odňatia slobody, ktorý bol pre nezákonnosť dovolacím súdom zrušený, nemusel by uložený trest odňatia slobody vykonať a nedošlo by na jeho strane ku škode a ujme ktorú konkretizuje. Ako poškodený nepovažuje samotné konštatovanie porušenia práva za dostatočné zadosťučinenie a odškodnenie, nakoľko rozhodnutím o treste, v dôsledku čoho sa výkonu trestu musel podrobiť, mu vznikla v rámci jeho osobnej sféry nemajetková ujma, pričom predošlý stav - pred výkonom trestu už nemožno navrátiť späť a jediné čo zostáva je poskytnúť mu peňažné zadosťučinenie ako spravodlivé zmiernenie následkov vzniknutej nenapraviteľnej ujmy na jeho osobe. Zároveň žiadal aj priznať úroky z omeškania v špecifikovanej výške odo dňa 11.7.2018, pričom poukazoval na to, že dňa 10.7.2018 mu bolo doručené od žalovaného oznámenie o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody s tým, že škodu neuhradí, nakoľko jeho nárok považuje za nedôvodný, dňom nasledujúcim po obdržaní danej odpovede žalovaného, t.j. dňom 11.7.2018 sa žalovaný dostal do omeškania, v dôsledku čoho mu vznikla povinnosť zaplatiť mu ako poškodenému aj úroky z omeškania. Zároveň žiadal nahradiť všetky trovy konania v celom rozsahu.

3. Žalovaný sa k podanej žalobe vyjadril písomne podaním doručeným súdu dňa 22.10.2018, v ktorom poukázal na podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody podľa Zák. č. 514/2003 Z.z., ktorými sú existencia rozhodnutia o treste, vznik škody, príčinná súvislosť medzi rozhodnutím o treste a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne, inak zodpovednosť štátu nevznikne. Okrem uvedeného tieto podmienky musia byť v súdnom konaní náležite preukázané, nakoľko len pravdepodobný záver o ich splnení, príp. splnenie len niektorej z nich je nepostačujúci. Požiadavka na kumulatívne splnenie vzniku zodpovednosti štátu vedie k tomu, že ak nie je splnená čo i len jedna z nich, nároku na náhradu škody nemožno vyhovieť bez ohľadu na to, že sú splnené podmienky ostatné. Tu je potrebné zdôrazniť, že práve žalobca v konaní o nároku na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy podľa Zák. č. 514/2003 Z.z. nesie dôkazné bremeno, keďže je povinný preukázať všetky skutočnosti odôvodňujúce priznanie nároku na náhradu škody/nemajetkovej ujmy. Ďalej žalovaný uviedol, že žalobca sa predloženou žalobou domáha priznania nároku na náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená rozhodnutím o treste, ktoré bolo v ďalšom konaní zrušené. Najvyšší súd SR zrušil rozhodnutia v uvedenej trestnej veci žalobcu s tým, že vec vrátil súdu prvého stupňa, zaviazal ho vysloveným právnym názorom a uložil mu povinnosť vykonať dôkazy na zistenie skutkového stavu veci, tieto dôsledne vyhodnotiť a v novom rozhodnutí sa s nimi náležite vysporiadať tak, ako to vyžadujú príslušné zákonné ustanovenia. Trestná vec žalobcu je naďalej predmetom rozhodovania, v súčasnej dobe je vedená na Okresnom súde Žilina pod spis. zn. 22T 117/2017 a doposiaľ nebola právoplatne skončená. Z uvedeného možno uzavrieť a žalobca netvrdí opak, že trestné stíhanie žalobcu doposiaľ nebolo skončené právoplatným rozhodnutím, ktorým by príslušný súd rozhodol o jeho vine a treste v súlade s vysloveným právnym názorom Najvyššieho súdu SR. Žalovaná teda netvrdí, že rozhodnutie o treste žalobcu nenapĺňa pojmové znaky rozhodnutia o treste, ktoré je spôsobilé byť titulom uplatnenia nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovení § 8 a nasl. Zák. č. 514/2003 Z.z., je však potrebné zdôrazniť, že Zák. č. 514/2003 Z.z. okrem existencie titulu uplatneného nároku pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu a nemajetkovú ujmu vyžaduje kumulatívne naplnenie aj ďalších predpokladov, ktorými sú vznik škody, resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi titulom a vzniknutou škodou, resp. nemajetkovou ujmu. Podľa právneho názoru žalovanej práve naplnenie ďalších dvoch podmienok vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu je v prejednávanej príhode podmienené výsledkom ďalšieho konania a rozhodnutia v trestnej veci. Uvedené možno konštatovať z dôvodu, že len v prípade budúceho oslobodenia žalobcu, resp. v prípade ak by mu bol v ďalšom konaní uložený trest miernejší ako ten, ktorý na podklade zrušeného rozhodnutia o treste žalobca vykonal, by bolo možné považovať škodu, ktorú žalobca vyčísluje v tomto konaní za

škodu spôsobenú rozhodnutím o treste v zmysle ustanovení § 8 a nasl. Zák. 514/2003 Z.z. Naopak, v prípade následného odsudzujúceho rozsudku a uloženia trestu, trest už vykonaný bude započítaný do výkonu trestu uloženého v novom konaní rovnako, ako bola do žalobcom vykonávaného trestu odňatia slobody započítaná väzba, v ktorej bol žalobca v čase trestného konania a teda prípadná škoda v takomto prípade nevznikla v príčinnej súvislosti so zrušením rozhodnutím o treste. Výsledok trestného konania je relevantný aj z dôvodu, že v prípade žalobcu môže nastať niektorá zo skutočností upravených v § 8 ods. 6 Zák. 514/2003 Z.z., ktorá právo na náhradu škody priamo vylučuje, nie je však v právomoci súdu v tomto kompenzačnom konaní prezumovať či predpokladať výsledok trestného konania vedeného voči žalobcovi. Takáto právomoc nevyplýva súdu zo žiadneho z ustanovení Zák. č. 514/2003 Z.z. alebo iného relevantného právneho predpisu. Na základe uvedeného považuje žalovaná žalobcom predloženú žalobu za predčasné a nedôvodné uplatňovanie nároku na náhradu škody, ktorá mu v čase podania žaloby v čase rozhodovania o nej ešte nevznikla, resp. nie je možné preukázanie jej vzniku v príčinnej súvislosti s označeným právnym titulom jej vzniku, žalovaná preto navrhla, aby súd žalobu zamietol v celom rozsahu ako nedôvodnú. Napriek uvedenému a v záujme rýchlosti a hospodárnosti konania žalovaná v predloženej žalobe komplexne predkladá aj vyjadrenie k jednotlivým uplatneným nárokom. K uplatnenej škode žalovaný uviedol, že žalobca sa predloženou žalobou domáha náhrady škody vo výške 1.167,12 €, ktorá predstavuje ušlý príjem zo zamestnaneckého pomeru. Vznik škody preukazuje predložením pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi ním a umeleckou agentúrou G. D..O..M.. a listinou označenou ako zrušenie prac. pomeru - okamžité. V prvom rade žalovaná poukazuje na skutočnosť, že prac. zmluva bola medzi stranami uzatvorená dňa 9.7.2015 na dobu určitú s dohodnutou skúšobnou dobou v trvaní 3 mesiacov. V ten istý deň, t.j. 9.7.2015 žalobca nastúpil na výkon trestu odňatia slobody. Z formulácie vyjadrenia zamestnávateľa v zrušení prac. pomeru je evidentné, že žalobca pri uzatváraní prac. zmluvy neinformoval zamestnávateľa o existencii odsudzujúceho rozsudku a povinnosti nástupu do výkonu trestu odňatia slobody, čím ho uviedol do omylu. V kontexte uvedených skutočností sa žalovanej uzatvorenie predmetnej prac. zmluvy javí prinajmenšom špekulatívne. V ďalšom žalovaný poukázal na definíciu škody, podľa ktorej sa škodou rozumie ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitelná poskytnutím majetkového plnenia, pričom sa uhrádza skutočná škoda a to čo poškodenému ušlo, t.j. ušlý zisk. Ušlým ziskom sa rozumie zmarený majetkový prospech (preukázané zväčšenie alebo budúce rozmnoženie majetku poškodeného) ktorý bolo možné očakávať s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, no tento nenastal v dôsledku škodnej udalosti. Žalobcom nárokovaná škoda je podľa názoru žalovanej kvalifikovať ako ušlý zisk, resp. príjem. V takomto prípade pre naplnenie pojmových znakov menovaných vyššie je nevyhnutné preukázanie skutočností, že majetkový prospech by žalobca pri pravidelnom chode vecí dosiahol, nebyť škodovej udalosti. Žalovaná opakovane uvádza, že prac. zmluvu žalobca uzavrel v deň nástupu do výkonu trestu odňatia slobody, pričom zamestnávateľa uviedol do omylu. Z uvedeného sa javí ako nespochybniteľné, že dosiahnutie príjmu v žalobcom vyčíslenej výške v čase výkonu trestu odňatia slobody nemožno považovať za pravidelný chod vecí. Inak povedané, žalobca v čase existencie rozhodnutia súdu prvého stupňa ako aj rozhodnutia súdu odvolacieho o jeho vine a uloženom treste, nemohol dôvodne očakávať napriek uzatvorenej prac. zmluve, že v čase výkonu trestu odňatia slobody tento príjem dosiahne. K nemajetkovej ujme žalovaný poukázal na ust. § 17 ods. 2 a 3 Zák. č. 514/2003 Z.z., z ktorých možno vyvodiť, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch predpokladá splnenie určitých zákonom kvalifikovaných podmienok, pričom prípustnosť peňažnej satisfakcie je opodstatnená tam, kde 1. konštatovanie porušenie práva nie dostatočným zadosťučinením. a 2. kde zmenšenie a vyváženie spôsobnej nemajetkovej ujmy nemožno napraviť inak ako cestou zadosťučinenia vo forme peňažného plnenia. V tomto civilnom sporovom konaní je to práve žalobca, ktorý je povinný preukázať vznik ujmy, ktorá je v zmysle konštantnej judikatúry považovaná za ujmu vzniknutú v inej ako majetkovej sfére poškodeného, pričom cieľom poskytnutia finančnej satisfakcie nie je navrátenie do pôvodného stavu alebo poskytnutie peňažného zadosťučinenia, ale predstavuje určité spravodlivé zmiernenie následkov protiprávneho stavu. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy Zák. č. 514/2003 Z.z. predpokladá okrem iného aj samotný vznik nemajetkovej ujmy, ktorá predstavuje zásah do inej ako majetkovej sféry poškodeného/žalobcu. Táto nemajetková ujma môže preto predstavovať rôzne negatívne následky osobnostnej sféry poškodeného vplyvajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod. Zákon výslovne neustanovuje žiadne kritéria pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy, čím ponecháva na voľnej úvahe súdu, aby s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu sám vymedzil skutočnosti významné pre určenie výšky náhrady. Žalobca v predloženej žalobe rozsiahlo popisuje najmä incident, ktorý sa odohral na zasadnutí spoločenstva vlastníkov lesných pozemkov, na ktorom mal byť slovom atakovaný jeho predsedom, ako aj pred súdnou exekútkou, čo preukazuje priloženými

čestnými vyhláseniami. V uvedených prípadoch žalobca poukazuje na fakt, že k jeho spoločenskému odsúdeniu došlo v dôsledku výkonu trestu odňatia slobody. Žalovaná v tomto kontexte poukazuje najmä na skutočnosť, že k uvedeným incidentom malo dôjsť v roku 2017, teda so značným časovým odstupom po výkone trestu odňatia slobody. Taktiež je nutné poukázať na skutočnosť, že žalobca v čase trestného stíhania bol väzobne stíhaný, pričom nezákonnosť výkonu väzby v tomto konaní nepovažuje za titul uplatneného nároku, avšak toto väzobné stíhanie žalobcu trvalo v porovnaní s dĺžkou výkonu trestu odňatia slobody nepomerne dlhší čas 16.1.2004 až 16.1.2007. Rovnako je namieste podotknúť, že žalobca bol vo výkone väzby aj v čase pred trestným stíhaním, ktoré je predmetom tohto konania a to základe uznesenia Okresného súdu Žilina, spis. zn. 28Tp 44/2002 zo dňa 15.3.2002 a teda žalovaná má za to, že povesť žalobcu ako „nebezpečného chlapíka“ vznikla nielen na podklade výkonu trestu odňatia slobody, ale najmä na podklade opakovaného väzobného stíhania žalobcu, ktoré nie je predmetom tohto konania. Ďalšie žalobcom uvádzané skutočnosti možno považovať len za subjektívne pocity žalobcu a opis podmienok výkonu trestu odňatia slobody, avšak bez ďalšieho ich nie je možné považovať za relevantné pre preukázanie vzniku nemajetkovej ujmy. Podľa názoru žalovanej je potrebné pri nemajetkovej ujme rozlišovať medzi tzv. objektívnym zásahom do práv jednotlivca a subjektívne pociťovanou ujmu. K objektívnemu zásahu dochádza automaticky pri porušení akéhokoľvek práva jednotlivca, jednotlivec ale nemusí objektívny zásah po dobe porušenia jeho práv pociťovať ako subjektívnu ujmu. Subjektívna ujma poškodeného sa v konaní podľa názoru žalovanej skúmať aj s poukazom na § 17 ods. 3 Zák. č. 514/2003 Z.z. Pokiaľ súd dospeje k záveru, že žalobca nepreukázal zásah do jeho súkromného života, príp. nepreukázal existenciu následkov v jeho spoločenskom uplatnení, nemá byť žalobcovi priznaná peňažná satisfakcia (ktorá je podľa § 17 ods. 2 zákona až na poslednom mieste). Súd by mal v takomto prípade pristúpiť k inej forme zadosťučinenia pre konkrétneho žalobcu a to napr. vo forme meritórneho rozhodnutia, že konštatovanie porušenia práva je pre žalobcu dostatočným zadosťučinením. Požadovanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy 100,- € za každý deň vykonania trestu odňatia slobody považuje žalovaná za neprimeranú. Posúdenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy je závislé od úvahy súdu, ktorý má možnosť zväžiť všetky relevantné skutočnosti konkrétneho prípadu. Aj keď je výška náhrady nemajetkovej ujmy predmetom voľnej úvahy súdu, aj táto sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiska, pričom obmedzenia vo vzťahu k priznávanej výške nemajetkovej ujmy vyplývajú aj z hmotnoprávných predpisov, ktoré priamo určujú výšky náhrady za spôsobenú ujmu, ako aj z relevantných rozhodnutí EŠLP. Najvyšší súd SR konštatoval, že „priznávanie premrštených súm by mohlo viesť k bezdôvodnému obohacovaniu sa a dokonca by mohlo bagatelizovať niektoré ujmy na iných základných právach“ (bližšie rozsudok NS SR spis. zn. 4Cdo 171/2005 zo dňa 27.4.2006). K príčinnej súvislosti žalovaný uviedol, že vzťahom v príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vznikom škody sa v právnej teórii označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí) v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide ak je medzi nezákonným rozhodnutím - resp. nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku. Právnym posúdením je vymedzenie medzi akou ujmu (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je náhrada požadovaná. Otázka príčinnej súvislosti sa musí riešiť konkrétne v každom jednotlivom prípade zhodnotením všetkých významných okolností, ide teda o objasnenie príčin ktoré viedli k určitému výsledku a starostlivé zváženie všetkých okolností. Žalovaná má za to, že v prejednávanej prípadu nie je preukázaná existencia priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti medzi označeným titulom uplatneného nároku a vznikom škody, resp. nemajetkovej ujmy. V prvom rade žalovaná opakovane poukazuje na predčasnosť uplatnenia nároku, ktorej sa podrobne venovala v úvodnej časti tohto vyjadrenia a ktorá má okrem iného za následok absolútnu absenciu príčinnej súvislosti. V ďalšom žalovaná považuje príčinnú súvislosť za absolútne vylúčenú v dôsledku skutočnosti, že žalobca nepreukázal samotný vznik škody a nemajetkovej ujmy ako podmienok pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu. K uplatnenému nároku na náhradu trov predbežného prerokovania nároku na náhradu škody a úroku z omeškania žalovaný uviedol, že považuje tento nárok uplatnený v rozpore s ustanovením § 18 ods. 3 posledná veta Zák. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom. Z uvedeného vyplýva, že takto uplatnený nárok žalobcu je v priamom rozpore s relevantným právnym predpisom a z uvedeného dôvodu nepovažuje za hospodárne a účelné sa žalobou v tomto rozsahu ďalej a hlbšie zaoberať. K uplatneným úrokom z omeškania uviedol, že požadovaná výška plnenia predstavuje súčet uplatnených nárokov žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy

v peniazoch a teda žalobca žiada priznanie úroku z omeškania aj zo sumy predstavujúcej náhradu nemajetkovej ujmy. V prípade požadovaných úrokov z nemajetkovej ujmy ide o nárok obdobný, akým je náhrada v nemajetkovej ujmy v peniazoch priznaná z dôvodu zásahu do osobnostných práv podľa ust. § 13 ods. 2 Obč. zák. z čoho vyplýva, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nie je nárokom vyplývajúcim zo záväzkovoprávneho vzťahu a teda je pri tomto inštitúte vylúčená možnosť priznania úroku z omeškania. Žalovaná sa nemohla vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy dostať do omeškania dňom 11.7.2018 (teda dňom doručenia oznámenia o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom) z dôvodu, že rozsudok súdu, ktorým by bol žalobcovi v teoretickej rovine priznaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy má konštitutívny charakter, čo znamená, že až na základe rozsudku vzniká žalovanej povinnosť uhradiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy. Inak povedané, žalovaná sa môže dostať do omeškania až tým, že nesplní povinnosť, ktorá jej bola uložená v súdom určenej paričnej lehote na plnenie, to znamená, neuhradí žalobcovi náhradu nemajetkovej v súdom stanovenej lehote. V záverečnom zhrnutí žalovaný uviedol, že má za to, že žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v čase pred právoplatným rozhodnutím v trestnej veci a teda skôr, ako by bolo možné ustáliť vznik škody, ktorej náhrady sa v predmetnom konaní domáha a v príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a titulom jej vzniku. Uvedené podľa názoru žalovanej v plnej miere odôvodňuje zamietnutie žaloby. Napriek uvedenému sa žalovaná vyjadrila k jednotlivým bodom žaloby a v zmysle obsiahleho vyjadrenia je možné ustáliť, že žalobca nepreukázal kumulatívne naplnenie podmienok pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle ust. Zák. č. 514/2003 Z.z.

4. K vyjadreniu žalovaného sa žalobca vyjadril písomne podaním doručeným súdu dňa 1.11.2018, v ktorom v rozsiahlej právnej argumentácii uviedol najmä, že zo žaloby je úplne zrejmé, že náhrady škody vrátane nemajetkovej ujmy sa domáha z dôvodu rozhodnutia o treste, ktorý trest bol nútený vykonať a ktoré rozhodnutie bolo ako nezákonne zrušené a to v súvislosti s nezákonným, teda nesprávnym úradným postupom v rámci trestného konania, ktoré vydaniu daného rozhodnutia predchádzalo. Uplatnený nárok nepovažoval za nárok uplatnený predčasne práve naopak, je zrejmé, že trestné stíhanie nie je právoplatne ukončené a napriek tomu má už trest vykonaný, hoci platí prezumpcia nevinny a pokiaľ platí prezumpcia nevinny nemal byť čo na ňom trest vykonávaný, ak je považovaný za nevinného, teda žaloba nie je podaná predčasne. Za stavu a v čase, kedy mu nemal byť uložený trest a nemal byť uznaný za vinného bol nútený trest vykonať a stalo sa tak na základe rozhodnutia, na podklade ktorého k uvedenému nemalo dôjsť. Kumulatívne sú splnené všetky podmienky vyžadované zákonom pre priznanie náhrady škody nemajetkovej ujmy. Náhrada škody patrí za to, že už teraz má trest vykonaný, hoci stále je považovaný za nevinného. Kým nie je odsúdený, viaže sa na neho prezumpcia nevinny a preto nie je dôvod na úvahy, či bude alebo nebude odsúdený, lebo toho času je považovaný za nevinného a hľadá sa tak na neho so všetkými dôsledkami z toho plynúcimi. Poukázal na to, že v Zák. č. 514/2003 Z.z. je odlišne upravený vznik nároku na náhradu škody v prípade rozhodnutia o treste a v prípade rozhodnutia o väzbe. Ku vzniku zodpovednosti za škodu rozhodnutím o treste v zmysle § 8 ods. 1, písm. a) cit. zák. postačuje, aby bol trest úplne alebo sčasti vykonaný a zároveň rozhodnutie o treste bolo ako nezákonné zrušené, čo je v jeho prípade splnené. Celý trest má vykonaný a najvyšší súd zrušil rozhodnutie o treste ako nezákonné. Argumentácia žalovaného by mohla mať opodstatnenie, ak by nárok uplatňoval podľa § 8 ods. 1, písm. b), ale rozhodne nie za stavu, keď jeho nárok spadá pod § 8 ods. 1, písm. a) zák. Nedomáha sa svojho nároku podľa § 8 ods. 1, písm. b) zákona, preto nie je uplatnenie jeho nároku predčasné, ale súladné s § 8 ods. 1, písm. a) Zák. č. 514/2003 Z.z., ktoré podmienky sú v celom rozsahu splnené. Čo sa týka námietok žalovaného údajného špekulatívneho uzavretia prac. pomeru ide o čisté fabulácie, rozsudok súdu II. stupňa bol vynesovaný v jeho neprítomnosti a bol mu doručený až v čase, keď už bol vo výkone trestu. Voči prvostupňovému rozsudku podal odvolanie, v rámci ktorého vytkol všetky vady konania a rozhodnutia, ktoré boli následne akceptované dovolacím súdom, pričom bol presvedčený, že spravodlivosti sa domôže už na odvolacom súde, preto si sústavne hľadal prácu, do ktorej v prípade zákonného rozhodnutia odvolacieho súdu nastúpil. Išlo teda o dlhodobější proces uchádzania sa o zamestnanie a preto hneď ako dostal príležitosť po ukončení PN, ktorá trvala od 30.8.2014 do 9.7.2015 uzavrel prac. zmluvu so spoločnosťou G. bez hocakých postranných úmyslov ako účelovo konštruuje žalovaný. Nastúpiť do práce mal až 10.7.2015, pričom deň predtým ráno uzavrel prac. zmluvu so zamestnávateľom a v ten deň popoludní mu volali z KR PZ Žilina, že má nastúpiť do výkonu trestu, o čom dovtedy nemal vedomosť, nakoľko mu nič nebolo doručené, ani iným relevantným spôsobom oznámené. Poukázal na to, že listina o nariadení výkonu trestu nachádzajúca sa v spise č.k. 3T 96/2004 na č.l. 2321 mu nebola nikdy doručená a tiež ani príkaz na zadržanie z č.l. 2322. Nemohol konať špekulatívne už aj z toho dôvodu, že ku 9.7.2015 dovolacie konania ani len neprebiehalo a rozsudok dovolacieho súdu bol doručený jeho obhajkyňi až

9.10.2017. Netreba sa odkláňať od podstaty veci ako sa snaží žalovaný a síce, že pokiaľ by neexistovalo dané nezákonné rozhodnutie o treste, nemusel ho vykonávať a mohol na základe danej prac. zmluvy vykonávať prácu, poberať za ňu mzdu a nevznikla mu škoda, pretože by nebol vo väzení. Ide o kumulatívne splnenie podmienok pre vznik nároku na náhradu škody, existencia rozhodnutia o treste, ktoré bolo ako nezákonné zrušené, existencia výkonu trestu a v dôsledku toho nemožnosť výkonu práce a dosiahnutia príjmu, čo zapríčinilo škodu - ušlý zisk. Preukázal aj vznik nemajetkovej ujmy, to, že je niekto nezákonne a nútene vo výkone trestu a odňatia slobody takmer 3 mesiace je ujmu samo osebe. Vzniknutá ujma je nenapraviteľná, pobyt vo výkone trestu v trvaní 88 dní sa nedá odčiniť len púhym konštatovaním nezákonnosti či ospravedlnením. Trest si už odpykal, hoci ho nemal, pričom ide o objektívny fakt. V tejto súvislosti poukázal na čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého každý kto bol zatknutý alebo pozbavený slobody v rozpore s ustanoveniami tohto článku má nárok na odškodnenie. Taktiež názor, že nemá nárok na náhradu nákladov spojených s predbežným prejednaním je nesprávny. V zmysle Obč. zákonníka § 123, § 121 ods. 3, príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Je jeho ústavným právom mať zabezpečenú právu pomoc, je osoba bez právnického vzdelania a návrh na predbežné prejednanie nároku na náhradu škody musí byť kvalifikovaný. Nejde o žiadny svojvoľný úkon ale podmienku uplatnenia nároku súdnou cestou. Taktiež z nijakého ustanovenia nevyplýva, žeby úroky z omeškania prináležali len za čas majetkovej ujmy a nie aj nemajetkovej, ide o svojvoľný výklad žalovaného. Naopak z § 16 ods. 4 zákona vyplýva nárok poškodeného aj na úroky z omeškania. Zákon hovorí všeobecne o škode, pod ktorou sa má na mysli tak majetkovú ako aj nemajetkovú ujmu. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím 6-mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr. Aj z rozhodnutí súdov v iných veciach vyplýva, že je nárok na úroky z omeškania aj v spojitosti s nemajetkovou ujmu.

5. K vyjadreniu žalobcu sa žalovaný vyjadril písomne podaním súdu dňa 16.11.2018, v ktorom zotrval na svojom vyjadrení zo dňa 19.10.2018 a na argumentácii v ňom uvedenej naďalej v plnej miere. Poukázal na to, že už v predloženej vyjadrení poukázal na skutočnosť, že v zmysle žalobcom predkladaných tvrdení považuje za nesporné, že titulom uplatneného nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy je v prejednávanej prípadе rozhodnutie o treste v zmysle ust. § 8 ods. 1 a nasl. Zák. č. 514/2003 Z.z. a to aj napriek žalobcom opakovane uvádzanej formulácii „...sa domáhal z dôvodu rozhodnutia o treste v trestnom konaní a to v súvislosti s nezákonným, teda nesprávnym úradným postupom v rámci trestného konania....“ . Takáto kumulácia titulov uplatnenia nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy je vylúčená a to s poukazom na ustálenú judikatúru, podľa ktorej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci v zmysle ustanovení Zák. č. 514/2003 Z.z. môže byť len taký postup orgánu verejnej moci, ktorý nemá priamy odraz vo vydanom rozhodnutí, alebo ktorý k vydaniu rozhodnutia priamo nevedie. Je teda evidentné, že kumulácia titulov uplatneného nároku tak ako činí žalobca neprichádza v kompenzačnom konaní do úvahy a preto žalovaný zotráva na svojom vyjadrení, že za titul uplatňovaného nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy je nevyhnutné považovať rozhodnutie o treste v zmysle ust. § 8 ods. 1 a nasl. Zák. č. 514/2003 Z.z. Ďalej žalovaný opakovane uviedol, že považuje nárok žalobcu za uplatnený predčasne, tento názor zastáva najmä s poukazom na už uvádzané podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktoré sú v Zák. č. 514/2003 Z.z. upravené tak pozitívne ako aj negatívne a potrebu riadneho preukázania ich naplnenia. Žalovaný naďalej považuje za nemožné ustálenie vzniku škody a nemajetkovej ujmy a bezprostrednej príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nemajetkovej ujmy a označeným rozhodnutím o treste bez existencie právoplatného rozhodnutia, ktorým trestné konania končí rovnako, ako považuje za nemožné vylúčenie naplnenia niektorých z negatívnych predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu stanovených v § 8 ods. 6 Zák. č. 514/2003 Z.z. K výške požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy žalovaný poukázal na znenie ust. § 17 ods. 3 Zák. č. 514/2003 Z.z., ktorý menuje faktory ovplyvňujúce výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ako aj s poukazom na charakter trestnej činnosti, ktorej sa mal žalobca v predmetnej trestnej veci dopustiť má žalovaný za to, že požadovanie náhrady nemajetkovej ujmy v uvedenej výške je absolútne neprimerané. K uplatnenej náhrade škody v podobe ušlého príjmu sa žalovaný vyjadril v predloženej vyjadrení k žalobe a na uvedenom naďalej zotráva. Pre prejednaný prípad najpodstatnejšou však ostáva skutočnosť, že nie je možné ustáliť existenciu priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti medzi vznikom tvrdenej škody a nemajetkovej ujmy a označeným titulom jej vzniku a to v dôsledku absencie právoplatného konečného rozhodnutia o vine a treste žalobcu, na základe ktorého by bolo možné ustáliť aj neexistenciu negatívnych predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu. V reakcii na vyjadrenie žalobcu k možnosti požadovania náhrady nákladov vynaložených na predbežné prerokovanie nároku na

náhradu škody opätovne poukázal na znenie a ust. § 18 ods. 3 posledná veta Zák. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom. K požadovaným úrokom z omeškania sa rovnako vyčerpávajúco vyjadril v predloženom vyjadrení k žalobe.

6. Na pojednávaní dňa 26.2.2020 sporové strany zotrvali na svojich písomných stanoviskách.

7. Súd na základe vykonaného dokazovania, oboznámením s listinnými dôkaznými prostriedkami predloženými žalobcom a zabezpečenými súdom na základe návrhu žalobcu zistil nasledovný skutkový stav:

8. Rozsudkom Okresného súdu Žilina zo dňa 5.2.2015 č.k. 3T 96/2004-2155 bol žalobca ako obžalovaný uznaný za vinného v bode 1 z trestného činu násilia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 197a, ods. 1, ods. 2 Trestného zák. účinného do 1.1.2006, v bode 2 z trestného činu znásilnenia podľa § 241 ods. 1, ods. 2, písm. c) Trestného zákona účinného do 1.1.2006, na tom skutkovom základe, že: 1. od 18.12.2003 do 11.1.2004 v mieste trvalého bydliska v T. A., L. J. X, sa svojej manželke S.L. C. vyhrážal zabitím, ublížením na zdraví, dokaličením, predajom do bordelu, vyhláseniami, že jej bude celý život škodiť, pričom konanie I. C. v nej vyvolalo dôvodnú obavu o jej život a zdravie, že vyhrážky uskutoční, 2/ dňa 11.1.2014 v presne nezistenom čase od 8.00 hod do 10.00 hod. v obývačke spoločného bytu E. Ž., L. J. A. X prišiel k manželke, ktorá sedela na posteli, kľakol si na posteľ a so slovami „ teraz ťa znásilním a nabijem sa pritom divokou energiou“ z nej stiahol paplón, stiahol jej nohavice spolu s nohavičkami čomu sa bránila a chcela újsť, pričom padla na zem, kričala aby ju pustil, nakoniec ju chytil, hodil späť na posteľ, stiahol si tepláky, násilím jej rozťahal nohy a vykonal na nej súlož, pričom jednou rukou jej držal obe ruky nad hlavou. Za tieto trestné činy bol žalobca ako obžalovaný odsúdený podľa § 241 ods. 2 Tr. Zák., § 40 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 35 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky. Podľa § 39a ods. 2 písm.a) Tr. Zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do I.NVS.

9. Proti predmetnému rozsudku podal riadne a včas odvolanie prokurátor aj žalobca ako obžalovaný. Prokurátor podal odvolanie v neprospech obžalovaného, čo do výroku o treste. Obžalovaný v odvolaní namietal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie ktoré mu predchádzalo, nakoľko trpí viacerými vadami spôsobujúcimi nezákonnosť rozhodnutia, ktoré bližšie popísal v dôvodoch svojho odvolania.

10. Krajský súd v Žiline rozsudkom č.k. 1To 49/2015-2258 zo dňa 23.6.2015 podľa § 258 ods. 1 písm.d), e) Tr.por. účinného do 1.1.2006 zrušil rozsudok Okresného súdu Žilina sp.zn. 3T 96/2004 z 5.2.2015 v časti - vo výroku o treste. Na základe § 259 ods. 3 Tr. por. účinného do 1.1.2006 žalobcu ako obžalovaného odsúdil podľa § 241 ods. 2 Tr. zák. účinného do 1.1.2006, § 35 ods. 1, ods.2 Tr.zák. účinného do 1.1.2006 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov. Podľa § 39a ods. 3 Tr. Zák. účinného do 1.1.2006 obžalovaného - žalobcu zaradil na výkon trestu odňatia slobody do I NVS. Podľa § 256 Tr. por. účinného do 1.1.2006 odvolanie obžalovaného zamietol, pretože nie je dôvodné.

11. Prvostupňový rozsudok v spojení s druhostupňovým nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 23.6.2015.

12. Dňa 23.6.2015 Krajský súd v Žiline v konaní pod sp. zn. 3T 96/2004, 1To 49/2015 nariadil výkon trestu žalobcu s poukázaním na odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Žilina sp.zn. 3T 96/2004 z 5.2.2015 pozmenený rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp.zn. 1To 49/2015 z 23.6.2015 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov so započítaním väzby od 16.1.2004 do 16.1.2007, odsúdený bol zaradený do I. NVS. Trest odňatia slobody má nastúpiť ihneď. Po vykonaní trestu treba odsúdeného prepustiť na slobodu.

13. Dňa 23.6.2015 Krajský súd v Žiline pod sp.zn. 1To 49/2015 vydal Príkaz na zadržanie odsúdeného na účel jeho dodania do výkonu trestu odňatia slobody do Ústavu na výkon väzby Žilina.

14. Zo záznamu o prijatí predvedeného odsúdeného do výkonu trestu spísaného Ústavom na výkon väzby Žilina vyplýva, že žalobca ako odsúdený bol na základe Nariadenia výkonu trestu odňatia slobody predvedený dňa 9.7.2015 o 15.26 hod. do výkonu trestu odňatia osobnej slobody. Z Hlásenia zmien vydaného dňa 12.7.2015 Ústavom na výkon väzby Žilina doručeného Krajskému súdu v Žiline vyplýva, že dňa 9.7.2015 bol žalobca dodaný do VTOS v trvaní 5 rokov od 9.7.2015 do 9.7.2017.

15. Dňa 9.7.2015 uzatvoril žalobca ako zamestnanec so D.Č. A. S. G., spol. s.r.o., so sídlom Národná 677/13, Žilina ako zamestnávateľom pracovnú zmluvu, na základe ktorej v zmysle čl. I ods. 1 zamestnávateľ prijíma zamestnanca do pracovného pomeru na pracovnú pozíciu manažér pre obchodnú a kultúrnu činnosť so stručnou charakteristikou druhu práce uvedenej v ods. 2: zamestnanec bude pre zamestnávateľa vykonávať práce spočívajúce v pomoci a zabezpečovaní, organizovaní kultúrno-spoločenských akcií. Podľa ods. 3 konkrétny popis pracovných činností, ktoré sa zamestnanec zaväzuje vykonávať pre zamestnávateľa je vymedzený v pracovnej náplni, ktorá tvorí Prílohu č.1 tejto zmluvy ako jej neoddeliteľnú súčasť. Miestom výkonu práce podľa čl. I ods. 1 je Slovenská republika. V čl. III ods. 1 je

uvedený deň nástupu do práce 10.7.2015, ktorým dňom vzniká pracovný pomer medzi zamestnancom a zamestnávateľom, v ods. 2 je uvedené, že pracovný pomer sa uzatvára na dobu určitú do 31.12.2015, v ods. 3 je uvedené, že pracovný pomer je dohodnutý so skúšobnou dobou na 3 mesiace. V čl. IV ods. 1 je uvedené, že zamestnávateľ sa zaväzuje poskytovať zamestnancovi za vykonanú prácu mesačnú mzdu vo výške 850 eur.

16. Listom adresovaným žalobcovi, bez uvedenia dátumu, spoločnosť A. S. G., s.r.o. oznámila žalobcovi zrušenie pracovného pomeru - okamžite s nasledovným odôvodnením : „Dňa 9.7.2015 ste uzatvorili riadnu pracovnú zmluvu s našou spoločnosťou, keďže na základe zistených skutočností, že dňom nástupu do zamestnania 10.7.2015 ste nastúpili do výkonu trestu odňatia slobody, a tým ste nás pri uzatváraní pracovnej zmluvy uviedli do omylu. V súlade so zákonníkom práce v platnom znení rozvážujeme s vami pracovný pomer dňom 10.7.2015.“ Uvedený list prevzala dňa 11.7.2015 osobne na základe plnej moci I. C., C..

17. Proti rozsudku Okresného súdu Žilina uvedeného v bode 8. tohto odôvodnenia v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline uvedeného v bode 10. tohto odôvodnenia ako aj konaniu, ktoré ich vydaniu predchádzalo, podal žalobca prostredníctvom obhajkyne dňa 8.10.2015 dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. b), písm. c) písm. e), písm. g), písm. h) a písm. i) Tr. por. č. 301/2005 v znení neskorších predpisov.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp.zn. 4 Tdo 82/2015 zo dňa 26.9.2017 v trestnej veci žalobcu ako obvineného pre trestný čin násilia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 197a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 a iné o dovolaní obvineného podanom prostredníctvom obhajkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 23.6.2015, sp.zn. 1 To 49/2015, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 26.9.2017 s verejným vyhlásením rozsudku podľa § 382a Tr.por, §386 ods. 1 a ods.2 Tr.por. a § 388 ods. 1 Tr.por. z dôvodu uvedeného v § 371 ods.1 písm. g) Tr.por. takto rozhodol:

„Rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 23. júna 2015, spis. zn. 1To 49/2015 a konaním ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v ustanovení § 256 Trestného poriadku č. 141/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 a v ust. § 101 ods. 1, 100 ods. 1 a 2 a § 108 Trestného poriadku č. 141/1961 Zb. v znení účinnom do 31.decembra 2005 v neprospech obvineného I. C.. Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok krajského súdu sa zrušuje . Zrušuje sa aj rozsudok Okresného súdu Žilina z 5.februára 2015 spis. zn. 3T 96/2004. Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce na zrušené rozhodnutia ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad. Podľa § 388 ods. 1 Tr. por. Okresnému súdu Žilina sa prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.“ Rozsudok NS SR nadobudol právoplatnosť dňa 26.9.2017.

19. NS SR v odôvodnení svojho rozsudku okrem iného uviedol, že dovolanie obvineného je dôvodné, pokiaľ ide o namietaný dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. g) Tr.por., keďže prvostupňový súd v predmetnej veci oprel svoj záver o vine obvineného i o dôkazy, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Naopak vo vzťahu k dovolacím dôvodom uplatneným obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. e), písm. h) a písm. i) Tr.por. dovolací súd skonštatoval, že tieto v prejednávacom prípade naplnené neboli. Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. .h) (bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa) , ktorým žalobca napadol aj výrok krajského súdu o uloženom treste, najvyšší súd uviedol, že obvinený môže namietat len nezákonne uložený trest mimo hraníc trestnej sadzby, prípadne neprípustný trest, nie však voľnú úvahu súdu pri ukladaní trestu a hodnotenie svojej osoby, pokiaľ je trest uložený v rámci zákonom určenej trestnej sadzby. Dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr.por. teda možno rozhodnutie (úspešne) napadnúť, len ak bol obvinenému uložený trest mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa. V posudzovanom prípade sa však o takúto situáciu nejedná. O treste odňatia slobody uloženom podľa § 241 ods. 2 Tr.zák. (ustanovujúcom trest odňatia slobody na päť až dvanásť rokov), § 35 ods. 1, ods.2 Tr.zák. vo výmere 5 rokov totiž nemožno tvrdiť, že takýto trest bol uložený mimo trestnú sadzbu ustanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol žalobca ako obvinený uznaný za vinného. Z uvedeného je zjavné, že obvinenému bol uložený trest v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe a takého druhu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin pripúšťa. Dovolací dôvod podľa ust. § 371 ods. 1 písm. h) Tr.por. preto v prejednávanej veci tiež nie je daný. V závere odôvodnenia svojho rozsudku najvyšší súd vyslovil naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Tr.por. a porušenie zákona v ustanoveniach § 256,§101 ods. 1, § 100 ods. 1 a ods. 2, § 108 Tr.por. účinného do 31.12.2005 v neprospech obvineného a podľa § 386 ods. 2 Tr.por. zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu i predchádzajúci rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na

zmenu ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad. Podľa § 388 ods. 1 Tr.por. potom Okresnému súdu Žilina ako súdu prvého stupňa prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol. K zrušeniu prvostupňového rozsudku a prikázaniu veci na nové konanie a rozhodnutie pristúpil preto, že k vytýkaným nedostatkom došlo už v konaní predchádzajúcom napadnutému rozsudku krajského súdu. Prvostupňový súd je viazaný právnym názorom, ktorý vo veci vyslovil dovolací súd a je povinný dôkazy na zistenie skutkového stavu veci vykonať, tieto dôsledne vyhodnotiť a vo svojom rozhodnutí sa s nimi náležite vysporiadať tak, ako to vyžadujú príslušné zákonné ustanovenia.

20. Medzi sporovými stranami nebolo sporné, že žalobca bol vo výkone trestu odňatia slobody od 9.7.2015 do 4.10.2015.

21. Medzi sporovými stranami nebolo sporné, že v čase rozhodovania súdu v danej veci trestné konanie vedené proti žalobcovi nebolo právoplatne skončené, v súčasnosti je vedené pod sp.zn. 22T 117/2017.

22. Žalobca listom adresovaným SR - Ministerstvo spravodlivosti zo dňa 5.2.2018, doručeným MS SR dňa 12.2.2018, podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 a nasl. Zák. č. 514/2003 Z.z. a to v totožnom znení a odôvodnením aké obsahuje aj predmetná žaloba (č.l. 56 -59).

23. MS SR listom zo dňa 27.6.2018 pod č. 37100/2018/141 žalobcovi oznámilo výsledok predbežného prerokovania nároku na náhradu škody (č.l. 60), v ktorom okrem iného uviedlo, že označeným rozhodnutím NS SR podľa § 388 ods. 1 Tr.por. Okresnému súdu Žilina prikázal aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol. Konečné rozhodnutie vo veci nepredložil a zároveň ani neuviedol ako bolo v uvedenej trestnej veci po jej vrátení na opätovné konanie právoplatne rozhodnuté. Z uvedeného vyplýva, že trestné stíhanie vedené voči jeho osobe nebolo doposiaľ skončené a teda nebolo právoplatne rozhodnuté o uložení trestu. Z vyššie uvedených dôvodov (o vine ako aj o treste sa bude rozhodovať) ministerstvo považuje predloženie žiadosti za minimálne predčasné. Súčasne poukázalo na skutočnosť, že pre možnosť postupu podľa Zák.č. 514/2003 Z.z. je potrebné splnenie viacerých predpokladov. V tomto prípade sú nimi rozhodnutie o treste, príp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi rozhodnutím o treste, príp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Rovnako je potrebné preukázanie negatívnych podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu v zmysle ustanovení § 8 ods. 1 Zák.č. 514/2003 Z.z. Splnenie týchto podmienok nebolo podľa názoru ministerstva v danej veci preukázané. Na základe uvedeného bola jeho žiadosť vyhodnotená ako nedôvodná.

24. Žalobca predložil čestné prehlásenia E. B.Á. X. X.X.XXXX S. E. C. X. X.X.XXXX (č.l. 16 a 17) v totožnom znení, v ktorých menovaní čestne prehlásili, že dňa 30.3.2017 na valnom zhromaždení Pozemkového spoločenstva súkromných lesov a pasienkov D. boli svedkom, že pán C. J.ol verbálne napadnutý zo strany bývalého predsedu SP I. Y. ako aj iných členov spoločenstva, kde uvedené osoby nazvali pána C. kriminálnikom ako aj inými hanlivými pomenovaniami a označili ho za klamára, ktorý nemá právo podávať vyjadrenia iným bezúhonným osobám.

25. Žalobca ďalej predložil Potvrdenie Pozemkového spoločenstva súkromných lesov a pasienkov D. zo dňa 5.1.2018, podpísané predsedom I. P.Š. (č.l.20), z ktorého vyplýva, že žalobca je členom spoločenstva a dňa 30.3.2017 bol verbálne napadnutý na valnom zhromaždení konanom v D. a to zo strany bývalého predsedu spoločenstva I.L. Y. ako aj iných členov spoločenstva. Uvedené osoby nazvali žalobcu kriminálnikom, basistom a nedôveryhodnou osobou, ktorá nemá právo prezentovať svoje názory pred inými členmi spoločenstva, načo žalobca reagoval tak, že spolu s pánom B. predčasne opustil valné zhromaždenie.

26. V odpise z registra trestov zo dňa 3.12.2014 (č.l.11), predloženom žalobcom, je uvedené , že nemá záznam v Registri trestov GP SR.

27. Zo správy OR PZ Čadca zo dňa 19.1.2015 (č.l. 22) vyplýva, že vykonaným šetrením v evidenciách PZ od 12.7.2004 - doteraz, nespáchal žalobca žiadny priestupok.

28. Žalobca vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedol, že výkon trestu odňatia slobody negatívne zasiahol do jeho práv, v čase kedy ho vykonával bol výkon trestu nezákonný. Pokiaľ by krajský a okresný súd vo veci rozhodli zákonným spôsobom k vzniku škody to znamená, k výkonu nezákonného trestu by nedošlo. V rámci vykonania trestu boli na ňom uskutočnené mnohé obmedzenia, čo sa týka režimu spojeného s výkonom trestu odňatia slobody. Nemohol sa slobodne pohybovať, nemohol pracovať, nemohol získavať majetok, po absolvovaní nezákonného výkonu trestu odňatia slobody mnohí jeho známi mu začali tento výkon trestu vyhadzovať na oči, že bol v base, že je basista, jednoducho začali ho ponižovať. Darmo im vysvetľoval, že ten trest, ktorý vykonal bol zrušený ako nezákonný, že na sa na neho vzťahuje prezumpcia nevinu, všetci v ňom videli aj vidia basistu. Toto strašne negatívne vplyva na jeho osobu, je to preňho ponižujúce. Uplatňujem si škodu spôsobenú nezákonným výkonom trestu odňatia slobody, neuplatňujem si škodu spôsobenú za celý trest, ale iba za pomernú časť t.j. tá nezákonná

časť tých 88 dní. Pokiaľ Ministerstvo spravodlivosti namieta, že žaloba bola podaná predčasne, tak toto sa nezakladá na pravdivých skutočnostiach, žaloba bola podaná riadne, včas a zákonným spôsobom. V súvislosti s týmto trestným konaním bol aj vo výkone väzby, ale nestretol sa s takým doslova hyenizmom, ako sa mu to stalo po výkone trestu odňatia slobody. Väzba je len preventívne opatrenie, ale výkon trestu, to už je sankcia a táto sankcia nezákonná spustila lavínu urážok, ponižovania, znevažovania jeho osoby. Je členom pozemkového spoločenstva, v minulosti aj pozemkové spoločenstvo zastupoval pred štátnymi orgánmi a na základe toho nezákonného výkonu trestu odňatia slobody sa ľudia začali správať k jeho osobe horšie ako k zvieratú. Čo sa týka uzatvorenia pracovnej zmluvy s agentúrou G. poukázal na to, že tvrdenie žalovaného, že táto zmluva je špekulatívna sa nezakladá na pravdivých skutočnostiach. Čo sa týka nástupu do výkonu trestu, nejakým spôsobom mu nebolo oznámené, kedy má nastúpiť do výkonu trestu odňatia slobody. Zo súdu nedostal žiadnu výzvu, tak isto ani z polície, až niekedy v júli 2015, s odstupom času si na to nepamätal, mu volali policajti, že má nastúpiť do výkonu trestu odňatia slobody. Tak sa dobrovoľne dostavil na KR PZ do Žiliny. Pred tým ako uzatvoril pracovnú zmluvu bol PN. Skončila mu PN a nakoľko nevedel kedy má nastúpiť do výkonu trestu odňatia slobody, uzatvoril pracovnú zmluvu, nakoľko potrebuje tak isto z niečoho žiť, nikto mu nič zadarmo nedá. Na základe toho uzatvoril pracovnú zmluvu. Nemôže za to, že vzápätí ako uzatvoril pracovnú zmluvu mu zavolali z polície, že má nastúpiť do výkonu trestu odňatia slobody. Toto z jeho strany nebolo špekulatívne, len boli to okolnosti, ktoré súviseli, skončila mu PN, na základe skončenia PN buď bol povinný zaevidovať sa na úrad práce, alebo si platiť dobrovoľné zdravotné a nemocenské poistenie. Tak sa rozhodol preto, že uzatvoril pracovnú zmluvu, chcel ešte možnože mesiac, dva, nevedel kedy by nastúpil do výkonu trestu, tak som sa zamestnal, chcel mať nejaký príjem. Pred tým nebol vo výkone trestu, toto, toto bol prvýkrát nezákonne. Nepozná špecifikáciu zákona akým spôsobom sa nastupuje do výkonu trestu, nikto mu to nepovedal, nebol som s tým oboznámený, nie som právnik. Doteraz za citovaný skutok nebol právoplatne odsúdený, ale napriek tomu z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vyplýva, že už trest vykonal a darmo vysvetľujem ľuďom, že je nevinný. Každý ho označuje za basistu, že už vlastne ten trest vykonal a tú náhradu škody si uplatňujem nie za celý trest, ale iba za tú nezákonnú časť v zmysle toho ust. § ods. 8, písm. a), len za nezákonnú časť.

29. Podľa § 3 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

a) nezákonným rozhodnutím,

b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo

d) nesprávnym úradným postupom. Podľa § 3 ods. 2 Zákona č. 514/2003 zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť

30. Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. Zák.č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

31. Podľa § 5 ods. 1 Zák.č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

32. Podľa § 6 ods. 1 zák.č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

33. Podľa § 8 ods. 1 Zák.č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste má ten, na kom bol úplne alebo sčasti vykonaný trest, ak

a) v ďalšom konaní bolo rozhodnutie zrušené ako nezákonné alebo

b) v ďalšom konaní bol spod obžaloby oslobodený alebo bolo trestné stíhanie zastavené preto, že v konaní vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli súdu predtým známe alebo bola vec postúpená inému orgánu; to neplatí, ak sa preukáže, že k včasnému odhaleniu neznámej skutočnosti nedošlo úplne alebo čiastočne vinou osoby, na ktorej bol trest vykonaný.

34. Súd v konaní postupoval v zmysle § 191 CSP, podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivito a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Rozhodnutie bolo vydané v súlade s ustanovením § 215 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu a s ust. § 217 ods. 1 veta prvá CSP, podľa ktorého pre rozsudok je rozhodujúci skutkový stav v čase jeho vyhlásenia.

35. So zreteľom na to ako a čím žalobca skutkovo odôvodňoval svoju žalobu je zrejmé, že pre uplatnený nárok považoval za podstatné, že rozsudkom NS SR uvedeným v bode 18. tohto odôvodnenia boli zrušené rozsudky okresného a krajského súdu uvedené v bodoch 8. a 10. tohto odôvodnenia, vrátane konania ktoré mu predchádzalo, ako nezákonné v celom rozsahu, teda aj v tej časti (výroku rozsudku), v ktorej mu bol uložený trest odňatia slobody, ktorý bol už v čase zrušenia rozsudkov vykonaný, v dôsledku čoho potom rozhodli oba sudy rozsudkom nezákonne nielen o vine, ale aj o treste a v dôsledku ktorých mu vznikla majetková škoda ako aj nemajetková ujma.

36. V súlade s ustanovením čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Uvedené ustanovenie posilňuje ustanovenie § 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, podľa ktorého každý má právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup. Úprava zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je podrobnejšie upravená v zákone č. 514/2003 Z.z, ktorého zmyslom a účelom je ustanoviť v súlade s čl. 46 ods. 3 Ústavy SR podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré bolo neskôr posúdené ako nezákonné. Zákon upravuje z hľadiska spôsobu, akým bola škoda spôsobená, dva odlišné okruhy zodpovednosti za škodu. Prvý okruh predstavuje zodpovednosť za škodu spôsobenú protiprávnym (nezákonným) rozhodnutím (§ 5 a § 6 zákona). Druhý okruh predstavuje zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9 zákona). Zároveň je v rámci zákona samostatne upravená zodpovednosť štátu za rozhodnutie o zatknutí, zadržaní (§ 7 zákona), väzbe, treste alebo ochrannom opatrení (§ 8 zákona).

37. Pre vznik nároku na náhradu škody treba preukázať existenciu základných predpokladov vzniku zodpovednosti, teda samotná existencia škody ešte takúto zodpovednosť nezakladá. Nevyhnutnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú : 1/ subjekt (orgán štátu), 2/ predmet (nezákonným rozhodnutím porušený právny vzťah), 3/ správanie subjektu (jeho rozhodnutie), 4/ výsledok spočívajúci v škode, 5/ príčinná súvislosť medzi správaním (rozhodnutím) a výsledkom (škodou) a 6/ protiprávnosť - nezákonnosť. Pre vznik zodpovednosti musia byť splnené všetky zákonom vyžadované podmienky. Poškodený musí využiť možnosť podať proti rozhodnutiu odvolanie, ktorá podmienka v predmetnej veci bola splnená a musí ísť o rozhodnutie právoplatné (ktorá podmienka bola taktiež splnená), pretože len právoplatné rozhodnutie zakladá zodpovednosť. Bola splnená aj podmienka zrušenia právoplatného rozhodnutia príslušným orgánom (dovolacím súdom) a podmienka prerokovania nároku na náhradu škody s príslušným orgánom.

38. Pojem nezákonnosti nie je v zákone č. 514/2003 Z.z. definovaný. Zákonosť či nezákonnosť rozhodnutia je vo všeobecnosti otázkou súladu rozhodnutia s objektívnym právom. Teda aj napriek tomu, že zákon č. 514/2003 Z.z. nedefinuje, čo sa považuje za nezákonné rozhodnutie, je možné konštatovať, že pod nezákonným rozhodnutím sa rozumie akékoľvek rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky alebo záväzkami Slovenskej republiky, vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná. Právna úprava osobitne ani neupravuje, či nezákonnosť rozhodnutia musí byť výslovne konštatovaná v zrušujúcom rozhodnutí (vo výroku alebo jeho odôvodnení). V danom prípade Najvyšší súd SR zrušil predmetný rozsudok Krajského súdu v Žiline ako aj rozsudok Okresného súdu Žilina keď priamo vo výroku svojho rozhodnutia vyslovil porušenie zákona v konkrétnych ustanoveniach Trestného poriadku (tak ako sú uvedené v bode 18. tohto odôvodnenia) z dôvodov bližšie uvedených v odôvodnení rozhodnutia, v ktorých konštatoval, že prvostupňový súd nepostupoval dôsledne podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku a druhostupňový súd ich porušenie v odvolacom konaní nenapravil, pretože obvinený bol uznaný za vinného z trestných činov aj na podklade dôkazov, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, a preto rozsudok prvého stupňa je nezákonný, rovnako ako aj rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý túto nezákonnosť neodstránil. Najvyšší súd potom zrušil aj ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce za zrušené rozhodnutia, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad. Takýmto rozhodnutím bolo teda aj rozhodnutie o treste, napriek tomu, že najvyšší súd v odôvodnení konštatoval, že obvinenému bol uložený trest v zákonom stanovenej trestnej sadzbe a takého druhu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin pripúšťa a dovolací dôvod podľa ust. § 371 ods. 1 písm. h) Tr.por. nebol daný.

39. Ak v prejednávanej veci príslušný orgán, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd nepochybne bol, zrušil právoplatné rozhodnutie z dôvodu jeho nezákonnosti, potom otázku nezákonnosti súdy nemôžu (v konaní o náhradu škody uplatňovanú titulom nezákonného rozhodnutia) riešiť ako otázku predbežnú, lebo ju už vyriešil orgán v zrušujúcom rozhodnutí, ktorého právny názor musí rešpektovať tak súd, ktorému bola vec vrátená na ďalšie konanie, ako aj súd rozhodujúci o náhrade

škody. Pre súd, rozhodujúci o náhrade škody je potom takéto rozhodnutie záväzné a súd musí vychádzať zo zistenej nezákonnosti príslušným orgánom (vyjadrenej tým, že rozhodnutie ruší alebo mení). Takéto nezákonné rozhodnutie potom za splnenia ostatných zákonných podmienok môže zakladať zodpovednosť štátu za škodu, ktorá prípadne z takéhoto rozhodnutia strane vznikla.

40. Súd dáva za pravdu žalobcovi do tej miery, že rozhodnutie o treste, ktoré bolo zrušené, je spôsobilé byť titulom uplatnenia nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle Zák.č. 514/2003 Z.z., avšak okrem existencie titulu uplatneného nároku treba preukázať existenciu základných predpokladov vzniku zodpovednosti, teda kumulatívne aj naplnenie ďalších predpokladov, ktorými sú vznik škody, nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi titulom a vzniknutou škodou, resp. nemajetkovou ujmu. Zákon v ustanovení § 8 upravuje tri druhy rozhodnutí, ktoré môžu za stanovených podmienok viesť k náhrade škody. Na prvom mieste rozhodnutie o treste vydané v rámci trestného súdneho konania. Podľa ust. § 32 Trestného zákona môže súd za spáchané trestné činy uložiť páchatelovi, ktorý je fyzickou osobou len tresty uvedené v predmetnom ustanovení. Z výkonu trestu, vzhľadom na rôznosť jeho druhov aj rôznosť spôsobu výkonu, môžu vzniknúť najrozmanitejšie škody. Z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom trestu odňatia slobody je dôležitý aj výsledok neskoršieho trestného konania. Najvyšší súd zrušil rozhodnutia v trestnej veci žalobcu s tým, že súdu prvého stupňa prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Trestné konanie voči žalobcovi doposiaľ nebolo skončené právoplatným rozhodnutím, ktorým by príslušný súd rozhodol o jeho vine a treste. Nie je vyriešená otázka či žalobca spáchal trestné činy, pre ktoré sa vedie trestné konanie a v prípade, že bude uznaný vinným, aký mu bude uložený trest. Nie je teda zrejmé, aký bude výsledok trestného konania, či bude žalobca uznaný za vinného a bude mu uložený trest, alebo trestné konanie skončí s iným výsledkom. Následne tak môže nastať situácia, že predmetné trestné konanie bude právoplatne skončené rozhodnutím, ktorým bude žalovaný uznaný vinným, bude mu uložený trest odňatia slobody a trest, ktorý už vykonal mu bude započítaný. Môže nastať aj situácia, že žalobca bude právoplatne oslobodený spod obžaloby. Súd sa stotožnil so stanoviskom žalovaného, že žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v čase pred právoplatným rozhodnutím v trestnej veci, a teda skôr ako by bolo možné ustáliť vznik škody, ktorej náhrady sa v predmetnom konaní domáha a príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a titulom jej vzniku. O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak škoda vznikla následkom nezákonného rozhodnutia, teda ak je nezákonné rozhodnutie a škoda vo vzájomnom pomere príčiny a následku a teda ak je preukázané, že nebyť nezákonného rozhodnutia ku škode by nedošlo. Príčinou škody môže byť len, že bez nej by škodný následok nevznikol. Súd nemohol konštatovať, že výkonom trestu odňatia slobody vznikla žalobcovi škoda, nemajetková ujma, ktorá je priamym výsledkom vykonania tohto trestu bez ohľadu na ďalšie skutočnosti. Len v prípade budúceho oslobodenia žalobcu, resp. v prípade, že by mu v ďalšom konaní bol uložený miernejší trest, ako ten, ktorý na podklade zrušeného rozhodnutia o treste vykonal by bolo možné považovať škodu, nemajetkovú ujmu, ktorú žalobca vyčísluje v tomto konaní za škodu spôsobenú rozhodnutím o treste v zmysle ust. § 8 a nasl. Zák.č. 514/2003 Z.z..

41. Súd na základe zisteného skutkového stavu a vyššie uvedeného právneho názoru dospel k záveru, že ku dňu rozhodovania súdu nebolo preukázané naplnenie všetkých hmotnoprávných podmienok pre priznanie žalobcom uplatneného nároku, preto žalobu žalobcu zamietol.

42. Záverom súd uvádza, že nevykonal dokazovanie pripojením súdneho spisu tunajšieho súdu sp.zn. 3T 158/2018, v zmysle návrhu žalobcu, a to jednak z dôvodu, že tento návrh nebol uplatnený včas v rámci sudcovskej koncentrácie konania, o ktorej boli strany konania súdom poučené, ako aj z dôvodu, že v predmetné konanie s konaním v danej veci skutkovo nesúvisí, týkalo sa odlišnej osoby s iným skutkovým základom, ktorého obsah sa strán konania nedotýka.

43. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v konaní úspešný, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi v celom rozsahu. O samotnej výške tejto náhrady trov konania rozhodne súd podľa ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde v Žiline.

Odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne

doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 Civilného sporového poriadku).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (363 Civilného sporového poriadku).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 Civilného sporového poriadku).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).